

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 166

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διά πάσαν αϊψήν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,,

ΑΘΗΝΑΣ

Έν Αθήναις τῆ 13 Μαρτίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΤΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΕΝ Τῷ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚῷ ΣΥΛΛΟΓῷ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ συνεδρίασις τῆς παρελθούσης Τετάρτης

Ἡ ἱστορία τῶν γεγονότων ἧτις κατέληξεν εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν. Ὑπὸ ὀμάδος δικηγόρων ὑπεβλήθη ἡ ἐξῆς πρότασις, ἧς ἡ πατρῷτις ὀφείλεται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις δικηγόρον κ. Γεώργ. Φιλάρετον.

«Οὐδεὶς Συνταγματικὸς ἢ νομοθετικὸς περιορισμὸς τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ κωλύει αὐτὸν εἰς συγκρότησιν ἐθνοσυνελεύσεως, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει, τυπικῶς παραβιαζομένου τοῦ άρθρου 107ου τοῦ Συντάγματος ἐκαλεῖτο διὰ Βασιλικῷ Διαγγέλματος ὑπ' εὐθύνην τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ ἢ Ἀναθεωρητικὴ Συνέλευσις, οἱ ἐκλεχθῆσομενοι πληρεξούσιοι δικαιοῦνται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐνασκήσωσι τὰ ἐν συνταγματικῇ Ἐθνοσυνελεύσει κυριαρχικὰ τοῦ λαοῦ δικαιώματα».

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ πρότασις αὕτη ὑπεβλήθη εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου, ἐμορφώθη ἡ γνώμη, παρὰ τοῖς πλείστοις τουλάχιστον, ὅτι μεταξὺ τῶν ἔργων, ἅτινα ὁ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων νόμος ἀνέθεσεν εἰς τοὺς Συλλόγους, δὲν περιλαμβάνονται καὶ θέματα τοιαύτης φύσεως, ἅτινα ἢ πρότασις περιλαμβάνει. Ὑπὸ τοιούτους ὄρους ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, εἴτε ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ταύτην, εἴτε καὶ ὡς ἀπλοῦν τοῦ Συλλόγου μέλος, ἔκρινεν ὅτι, πρὸ πάσης ἐπιτήσεως, εἶδει νὰ ἀπεφάνητο ὁ Σύλλογος ἐὰν ἔκρινεν ἑαυτὸν ἀρμόδιον πρὸς συζήτησιν τοιούτου θέματος. Τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκκλεῖτο νὰ συζητήσῃ καὶ ἀποφανθῇ κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν ὁ Σύλλογος ἦσαν δύο, ἐκ τῆς ἀποφατικῆς δὲ ἢ μὴ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀποφάσεως, ἐζητήσατο ἢ συζητήσῃ ἢ μὴ τοῦ δευτέρου. Τὸ προέχον ἄρα ζήτημα ἦτο τὸ τοῦ παραδεκτοῦ.

Ἡ συζήτησις

Ἄνευ ὑπερβολῆς, ὑπὸ ἔποψιν συρροῆς μελῶν, ἡ συνεδρίασις τῆς παρελθούσης Τετάρτης εἶνε ἡμῶν ὀλίγων μέχρι σήμερον, ἂν μὴ ἡ πρώτη.

Ὁ λόγος ἐδόθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν κ. **Εὐστότ. Κουλουμβάκη**ν ἀναπτύξαντα ἐν μέσῳ διακοπῶν, αἵτινες, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡκιστα ἐξυπηρετοῦσι τὴν εὐπρεπῆ τῶν συνεδριάσεων καὶ τῶν συζητήσεων ἐν γένει διεξαγωγὴν, ὅτι οὐ μόνον δικαιοῦται ὁ Σύλλογος, ἀλλ' ἀντιθέτως ὑποχρεοῦται, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ὑπ' ἧς ἡ Πολιτεία διατελεῖ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐρευνῆς ζητήματος τοιαύτης περιπτώσεως. Τὸν κ. Κουλουμβάκην διεδέχθη ὁ κ. **Ἀριστομ. Θεοδορίδης**, ὑποστηρίξας τὸ ἀντίθετον, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τοιούτου εἶδους συζητήσεις καὶ τοῦτον ὁ κ. **Ι. Σιγάλας** ἀναπτύξας τὸ ἀντίθετον μετὰ θερμῆς ἢν θὰ ἐζήλευε καὶ νεανίας.

Ἐναπέμεινεν ἤδη νὰ ἀκουσθῇ καὶ ὁ ἐνδεδειγμένος ἀγορητῆς καὶ πατήρ τῆς προτάσεως κ. **Γ. Φιλάρετος**, τοῦτου ὅμως προηγήθη ὁ κ. **Ἐσολιν**, οὐ τινος τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν νευρώδη καὶ

θετικὴν καὶ ἀκρῶς πειστικὴν ἀγόρευσιν, πιστὴν κατὰ τὸ δυνατόν, παρθετόμεν ἀμέσως κατωτέρω.

Ὑπὸ τοιούτους ὄρους ἢ ἀντίθετος γνώμη, μετὰ τὴν τόσον ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Κ. Ἐσολιν πολεμικῆν, ἤρξατο προφανῶς μεινεκτούσα, τοῦτου δ' ἕνεκα, παρὰ τὴν νεανικὴν θερμῆν, ἦν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ κ. Ι. Σιγάλα ἢ καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἐπέδειξεν ὁ κ. Γ. Φιλάρετος, δὲν κατέστη δυνατόν, οὔτε καὶ ἦτο ἄλλως εὐχερὲς νὰ πείσῃ.

Τὸ τελευταῖον ὅμως κτύπημα, πλεόν ἢ βαρὺ, ἐπεφύλασεν ὁ κ. **Ν. Δημητρακόπουλος**, συναρπάσας ἄνευ ὑπερβολῆς τὴν συνέλευσιν διὰ τῆς γνωστῆς θετικῆς ρητορικῆς του διὰ τῆς ὁποίας καταλαμβάνει τοὺς ἀκροατὰς του.

Ἄλλαι τινὲς ἀπόπειραι ὅπως συνεχισθῇ ἡ συζήτησις ἐναυάγησαν πρὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συλλόγου ὅτι ἐφωτίσθη μεθ' ἣν ἀπόφασιν ἐπηκολούθησε καὶ ἕτερα καθ' ἣν ἡ πρότασις ἐκρίθη **ἀπαράδεκτος**.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Κ. Ἐσολιν

Τὸ ζήτημα, ὅπερ μᾶς ἀπασχολεῖ σήμερον εἶνε καθαρῶς νομικὸν καὶ δὲν διδεδίκεται πρὸς ἐθνουσιασμοῦς, οὔτε ἀπαραίτητον εἶνε νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν εἰς τὴν διὰ πασῶν. Ἐρωτᾶται ἐὰν ἐκ τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμου ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ συζητήσωμεν περὶ τῆς ἀνάγκης πρὸς σύγκλησιν Συντακτικῆς Συνελεύσεως. Τινὲς τῶν προλαλήσαντων παρήστησαν ὅτι τὸ ἀπονεμηθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ άρθρου 4 δικαίωμα εἶνε κατ' ἔκτασιν εὐρύτερον καὶ τοῦ δικαιοῦματος τῆς Βουλῆς, κατὰ τοῦτο δὲ μόνον πλεόν ἐκείνου περιορισμένον, ὅτι ἡμεῖς δὲν νομοθετοῦμεν. Κατ' ἀκρίβειαν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον δύναται νὰ υποστηρίχθῃ, ἦτοι ὅτι τὸ ἄρθρον οὐδὲν προσέθεσεν ἡμῖν δικαίωμα, τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἴχομεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ παντὸς ἄλλου πολιτοῦ καὶ πρὸ τοῦ Νόμου. Μὴ λησμονώμεν ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τοῦ συνέρχεσθαι καὶ τοῦ ἀναφέρεισθαι τὸ ἔχον οἱ πολῖται ἐκ τοῦ Συντάγματος. Τὸ ἐδάφιον β' τοῦ άρθρου 4 τοῦ Νόμου ἀνέγραψεν ἐν τοῖς ἔργοις ἡμῶν καὶ τὴν ὑποβολὴν προτάσεων καὶ γνωμῶν, ἀφωρῶν εἰς τὴν νομοθεσίαν καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς. Ἄλλ' οὐδεμία ἐν τῷ Νόμῳ ἀπαντᾷ διὰ τῆς κυρωτικῆς οὐδεμία ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις οἰασθῆποτε Ἀρχῆς, ὅπως τὰ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου προτεινόμενα λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν. Οὔτε ἠδύνατο τοιαύτη νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ Νόμῳ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Συντάγματος τὸ δικαίωμα τῆς προτάσεως τῶν Νόμων ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις τὸ ἐνασκήει διὰ τῶν Ὑπουργῶν. Αἱ γνώμαι ἡμῶν ἀκαδημαϊκῆν μόνον ἔχον σημασίαν, ἵνα δὲ εἰς πρότασιν μεταβλήθωσιν, ἀνάγκη ἀπὸ ἰδίας αὐτοῦ πεποιθήσεως νὰ υἱοθετήσῃ αὐτὰς ὁ Ὑπουργός, ἢ μέλος τι τῆς Βουλῆς.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὸ ἄρθρον αὐτὸ τοῦτο θέλομεν ἴδει ὅτι περιορίζει ἡμᾶς ἐντὸς τοῦ νομοθετικοῦ κύκλου ὅτι ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ γνωματεύωμεν ἐπὶ ἐκείνων τῶν θεμάτων, ἐφ' ὧν ἀρμοδιὰ εἶνε ἡ Νομοθετικῆ Ἐξουσία ν' ἀποφανθῇ θέλησιν, διότι καὶ τοῦ νομοθέτου ἢ ἐξουσία ἀπόλυτος δὲν εἶνε, ἀλλὰ περιορισμένη ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος. Ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ μόνον τῶν μὴ θεμελιωδῶν αὐτοῦ διατάξεων, καὶ δικαιοῦται ἐπὶ τούτῳ νὰ προκαλέσῃ τὴν Σύγκλησιν ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς εἰς διπλάσιον ἀριθμόν, ἧτοι ἀναθεωρητικῆς Συνελεύσεως, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα

νὰ προκαλέσῃ τὴν Σύγκλησιν Συντακτικῆς Συνελεύσεως. Ἐὰν τοῦτο πράξῃ, εὐρίσκειται ἐν ἐπαναστάσει καὶ ζητεῖ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κειμένου Συντάγματος. Ταύτην καὶ εἰς ἕκαστος τῶν συναδέλφων δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ, ἀλλὰ πάντως ὄχι ἐντὸς τοῦ Συλλόγου καὶ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς νομιμότητος.

Ἐλέχθη ὑπὸ προλαλήσαντος ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, ἀπαγορεύσαν τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται προτάσεως παλινοφθεῖ, διότι δῆθεν αὐτὸ τοῦτο τὸ Συμβούλιον διέτυπωσε προτάσεις, αἵτινες θίγουσι τὰς θεμελιώδεις τοῦ Συντάγματος διατάξεις. Καὶ τοῦτο ἀνακριβὲς εἶναι. Τὸ Σύνταγμα δὲν ὥρισε ποῖα αὐτοῦ διατάξεις λογίζονται θεμελιώδεις, ἐλάχιστα δὲ μόνον εἶναι πράγματι τοιαῦτα πάντως ἢ μορφῆ τοῦ Πολιτεύματος, πλὴν δ' αὐτῆς τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν Δυναστείαν καὶ τὴν Διαδοχὴν. Πάντως ἐντὸς στενῶν ὁρίων τὰ θεμελιώδη κείνται, οὐδὲν δὲ θεμελιώδες καὶ πέραν τῆς Συνταγματικῆς ἀρμοδιότητος τῆς Βουλῆς εὐρισκόμενον θέμα ἔθιξεν ἢ πρότασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ὡς διατυποῦται τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλάρετου πρὸς συζήτησιν ὑποβαλλόμενον θέμα εἶναι ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τοῦ ἐδ. 2 τοῦ άρθρου 4, διότι εἶναι καὶ ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τοῦ άρθρου 107 τοῦ Συντάγματος καὶ συνεπῶς εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν μου ἀπαράδεκτον πρὸς συζήτησιν.

Ὁ Λόγος τοῦ κ. Ν. Δημητρακοπούλου

Προκειμένου νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Φιλάρετου, δέον νὰ ἐξετάσωμεν ταύτην κυρίως καὶ πρωτίτως ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ νομίμου. Ἄν τουτέστιν ἢ περὶ ταύτης συζήτησις ὑπάγεται εἰς τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου, κατὰ τὸν εἰδικὸν περὶ τούτου νόμον.

Ἡ προσήλωσις εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου, καθ' ὃ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου ὑπάγεται, γενικῶς καὶ ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ, «ἢ ὑποβολῆς προτάσεων καὶ γνωμῶν ἀφορῶν εἰς τε τὴν βελτίωσιν τῆς νομοθεσίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς», ἦθελε διανοῖξει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν ἔκτασιν περιλαμβανούσαν πᾶσαν τὴν δράσιν τῆς Πολιτείας.

Διότι πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους, ἐκκλησιαστικαί, πολιτικαί, στρατιωτικαί, ἀσκοῦσι τὴν δημοσίαν αὐτῶν λειτουργίαν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων συνεπῶς θὰ ἐδικαιοῦντο ἐκάστοτε νὰ συνέρχονται οἱ δικηγορικοὶ Σύλλογοι, ὅπως ἀποφαινωτὰν γνώμην ἂν καλῶς ἢ κακῶς λ. χ. ἢ Ἐρὰ Σύνοδος ἢ ὁ Ὑπουργός ἐν ἐκάστη δεδομένῃ περιπτώσει ἐφήρμοσε τὸν νόμον. Προφανὲς δὲ εἶνε ὅτι συζητήσεις τοιαῦται, δι' εἰδικὰς περιστάσεις προκαλούμεναι καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο εὐκωλον νὰ ἀπαλλαγῶσι πάσης παρεκβάσεως, οὐχ ἦττον ἀναγκαίως θὰ ἐνεῖχον ἔλεγχον τῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἐφήρμοσαν τὸν νόμον.

Ὅμως ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, ὀργανώσαντος τοὺς δικηγορικοὺς εἰς ἴδια νομικὰ πρόσωπα, δὲν ἦτο τοιοῦτος νὰ ἐκτείνῃ δηλ. τὴν δικαιοδοσίαν καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καταστήσῃ δι' αὐτῶν ἀρχὴν νέαν, ἐφορευούσαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ἐλέγχουσαν καὶ ὑποβάλλουσαν περὶ ταύτης γνώμης.

Ὁ νομοθέτης τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων θεσμοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοὺς δικηγορικοὺς ὡς δημοσίους ὑπαλλήλους, ὧν τὰ ἔργα καθορίζονται ἐκ τῆς λοιπῆς κειμένης νομοθεσίας κατὰ ταύτην δὲ κύριον αὐτῶν ἔργον εἶνε νὰ ἀντιπροσωπεύωσι καὶ ὑπερασπίζωσι τοὺς διαδι-

κούς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

Τούτους τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοιοῦτον ἔχοντας ἔργον, ὀργανώσας ὁ νομοθέτης εἰς σῶμα ἴδιον, πειθαρχοῦν καὶ αὐτοδιοικούμενον, ἐσκέφθη εὐλόγως ὅτι ἐκ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ τῆς πείρας ἣν ἀρύνονται ἐκ τῆς ἐνασκήσεως τῶν ἔργων των, θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποβῶσι χρήσιμοι σύμβουλοι καὶ ὁδηγοὶ εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

Καὶ ἐχορήγησεν εἰς τοὺτους τὸ δικαίωμα νὰ υποβάλλωσι—βεβαίως δὲ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ εἶνε ἢ προϊσταμένη αὐτῶν ἀρχὴ—προτάσεις καὶ γνώμης ἀφορῶν τὴν βελτίωσιν τῆς νομοθεσίας βελτίωσιν τῆς ὁποίας τὴν ἀνάγκην ἀποκαλύπτει πολλῶκις ἢ ἐφαρμογῆ ταύτης ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, δηλ. ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων παρίστανται οἱ δικηγοροὶ ἀσκοῦντες τὴν δημοσίαν αὐτῶν λειτουργίαν.

Αὕτη εἶνε, νομίζω, ἡ ἐννοία τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, παρὰ πᾶσαν τὴν γενικὴν καὶ πῶς ἄτεχον αὐτῆς διατύπωσιν.

Δὲν εἶνε δὲ ἄσκοπος, ὡς ἐνομίσθη, ὡς ἐπαναλαμβάνουσα τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν πᾶς τις εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφαίρεσθαι. Τοιαύτη διάταξις, χορηγοῦσα ἅπλως εἰς τοὺς δικηγορικοὺς δικαίωμα ὅπερ ἔχει πᾶς πολίτης, θὰ ἦτο περιττολογία ἀναξία τοῦ νομοθέτου. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀνεγνωρίσθη εἰς τοὺς ὀργανωθέντας δικηγορικοὺς Συλλόγους συμμετοχὴ τις, ἀκαδημαϊκῆς ὅπως φύσεως, εἰς τὸ νομοθετικὸν ἔργον τῆς Πολιτείας. Ἀπέβησαν νομοπαρασκευαστικὰ σώματα. Αἱ προτάσεις τούτων, ὑποβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν Βουλὴν, θέλουσιν ἀναμφιδόλως καθοδηγῆ τὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ψῆφον τοῦ νομοθετικοῦ σώματος.

Ἄλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν δικηγορικῶν Συλλόγων ἔχει τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ὁ εἰδικὸς περὶ αὐτῶν νόμος χαράσσει. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ Σύλλογος καλεῖται ὡς νομικὸν πρόσωπον δύναται εἰδικῶς νόμου ἰδρυθῆναι, νὰ ἀσκήσῃ δικαίωματα δυνάμει τοῦ νόμου τούτου χορηγηθέντα αὐτῷ, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων ἅτινα οὗτος διαγράφει. Πέραν τῶν ὁρίων τούτων οἱ δικηγοροὶ εἶνε ἅπλοισι πολῖται. Καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ἕκαστος ἐλεύθερος καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφείρεσθαι νὰ ἀσκήσῃ ἀπεριορίστως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ καταγγέλλειν τὰς ὑπερβασίας πάσης ἀρχῆς.

Ἐὰν ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἐννοίαν τοῦ νόμου περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων κριθῇ ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλάρετου, κείται νομίζω ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτοῦ. Ὑπὸ τὴν εὐρύτητα καὶ τὴν ἀοριστίαν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον καθαρᾶς πολιτικῆς συζητήσεως, ἢ ὁποία εἶνε ξένη ἀπὸ τῆν ἐπίσημον συνεδρᾶσιν τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου, δύναται τοῦ εἰδικοῦ νόμου συγκροτηθεῖσαν καὶ ὑπὸ τούτου διεπομένην.

Ἀσύμφορον δὲ ἐξ ἄλλου καὶ ἐπικίνδυνον θεωρῶ πᾶσαν ἀπόπειραν ἐκτροπῆς τῶν δικηγορικῶν Συλλόγων ἀπὸ τὰ κύρια αὐτῶν ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ προσήκουσα ἀσκήσις εἶνε προωρισμένη νὰ ἀποβῇ ἐξόχως ὑπηρετικὴ καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην ἴδια καὶ εἰς τὴν Πολιτείαν καθόλου. Ὁ θεσμὸς εἶνε νέος καὶ διανύει στάδιον δοκιμασίας ἐπιβάλλον προσοχὴν ὑπερτάτην διότι ἐλαχίστην παρεκτροπὴν τούτου εἰς ἔργα ἀλλότρια, δυνατόν εἶνε νὰ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὴν Πολιτείαν σκέψεις ματαιούσας τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν πρὸς θεμελιώσιν θεσμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εὐλόγως προσδοκῶμεν τὴν ἀνάρθωσιν τοῦ δικηγορικοῦ σώματος.

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΕΝ ΤΩ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΩ ΚΛΑΔΩ.

Υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών απεστάλη προς το Υπουργείον της Δικαιοσύνης το κάτωθι έγγραφον, ικανόν ουκ ολίγας να προκαλέσῃ σκέψεις περί του τρόπου καθ' ὃν ὑπὸ συνθήκας διαφόρους τελείως τῶν και σήμερον εἶναι κρατουσῶν, ἦτο δυνατόν, τῆ ἀρωγῆ τοῦ σώματος τῶν δικηγόρων, νὰ ἀνυψοῦτο καὶ ὁ Εἰσαγγελικὸς καὶ ὁ δικαστικὸς κλάδος.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σεβαστὸν Υπουργείον.

Ἀλλαγὴ τὰ ἀνώτατα δικαστικὰ καὶ Εἰσαγγελικὰ ἀξιώματα καλοῦνται νὰ καταλάβωσιν ἐκεῖνοι ἐκ τῶν δικηγόρων, ὅσοι διέπρεψαν ἐν ἀρετῇ καὶ ἀξίᾳ κατὰ τὸ δικηγορικὸν αὐτῶν στάδιον, ἐλλόγως δέ, διότι ἀκριβῶς ἐν τῇ παλαιστῆρᾳ τῆς δικηγορίας κάλλιον παντὸς ἄλλου σταδίου δοκιμάζονται καὶ διακρίνονται καὶ ὡς ἐπιστήμονες καὶ ὡς χαρακτήρες. Παρ' ἡμῖν ἐπιμελῶς κλείεται διὰ τῶν περὶ προσόντων νόμων ἢ πρὸς τοῦτο θύρα καὶ δι' αὐτὰ τὰ κατώτερα εἰσαγγελικὰ ἀξιώματα. Ἐὰν δ' ἐν ἐγγύς παρελθόντι δὲν διεκρίθησαν πάντες ὅσοι ἐκ τῶν δικηγόρων ἐκλήθησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς Εἰσαγγελεῖς, δὲν ἐπὶ πᾶσι πάντα ἐπιτυχῆς ἢ ἐκλογῆ καὶ ἐκείνων ὅσοι ἐκ τοῦ δικαστικοῦ κλάδου προσελήθησαν, διότι περὶ τὴν ἐκλογὴν ἀμφοτέρων ἢ αὐτῆ ἐπὶ πᾶσι ὀλιγωρία, ἂν μὴ καὶ μείζων ἢ διὰ τῶν δικηγόρων.

Ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου ἐλάχιστοι βεβαίως θὰ θελήσωσιν ὑπὸ τοὺς κρατοῦντας ὅρους νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ δικαστικὸν ἢ Εἰσαγγελικὸν στάδιον, καὶ οὗτοι μόνον ἐκ καθαρᾶς φιλοδοξίας νὰ ἐπιτηδεύωσιν τὴν Πολιτείαν, τυγχάνοντες οὕτω τῆς γενικῆς ἐκείνης ἀναγνωρίσεως, ἣτις πρέπει νὰ εἶναι ἢ προϋπόθεσις παντὸς καλουμένου νὰ καταλάβῃ τοιαῦτα ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν τελειότεραν ἐγγύησιν καλῆς ἐκλογῆς.

Ὅστι δὲν πρόκειται κυρίως περὶ ὀλιγκῆς ὠφελείας, ἀλλὰ περὶ ἀναγνωρίσεως ὀφειλομένης πρὸς τὸ δικηγορικὸν ἀξίωμα τιμῆς.

Ὁ δικηγορικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος κ. Υπουργέ, ὅστις ἐν τοῖς κόλλοις αὐτοῦ περιέλαβε τοὺς διαπρεπεστέρους τῶν νομομαθῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ παρέσχεν εἰς τὴν πολιτικὴν σταδιοδρομίαν τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν πολιτικῶν τῆς χώρας, μετὰ λύπης παραίρει δι' οὐστηρικῶς παραλείπονται οἱ δικηγόροι ἐν τοῖς διαφόροις περὶ προσόντων νόμοις ἀπὸ πάσης δικαστικῆς ὑπηρεσίας καὶ μάλιστα ἐν σιγμῇ, καθ' ἣν πιστεύεται διὰ τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου ἐτέθη φραγμὸς εἰς πᾶσαν μεροληπτικὴν ἐκλογὴν καὶ κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου νόμου πανηγυρικῶς, ὅτι ὁ δικαστικὸς κλάδος μόνος δὲν ἐφαρκεῖ νὰ παράσῃ ἐξ ἑαυτοῦ ἄνδρας τυγχόντας γενικῆς ἀναγνωρίσεως, ὡς μαρτυρεῖ ἡ διάταξις τοῦ νόμου περὶ προσωρινῆς δοκιμῆς καὶ τὸ ὑπὸ ψήφισιν νομοσχέδιον. Ἐνῶ τοὐναντίον ἀναμφισβήτητον τυγχάνει, ὅτι τὸ δικηγορικὸν σῶμα δύναται νὰ παράσῃ ἐν πάσῃ σιγμῇ ἐπαρκέστερον ἀριθμὸν λίαν ἱκανῶν καὶ ἡδὴ διακριθέντων δικηγόρων δυναμένων ἐπαξίως νὰ καταλάβωσιν τὰς εἰσαγγελικὰς καὶ ἄλλας δικαστικὰς θέσεις, ὡς εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κατάλληλοι καὶ διὰ τὴν θέσιν τοῦ νομοῦ συμβούλου τοῦ Δημοσίου, ἀρκεῖ μόνον ἢ ἐκλογὴ νὰ γίνῃ μετὰ τῆς προσηκούσης περισκέψεως καὶ ἐλλειψείας.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης καὶ μόνως, κ. Υπουργέ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Αθηνῶν ἐκρίνε καθήκον αὐτοῦ νὰ ὑποβάλλῃ τὰς σκέψεις τοῦ ταύτας δι' ἀποφάσεώς του ληφθεῖσαι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 5ης τρέχ. μηνὸς πρὸς ὑμᾶς, οὐ μόνον ὡς τὸν ἀνώτατον ἐπόπτην παντὸς ὅτι ἀφορᾷ τὸν δικηγορικὸν κλάδον ἀλλὰ καὶ ὡς τὸν ἀρμοδιότερον εισηγητὴν τῶν δικαστικῶν νόμων ἐν τῇ Βουλῇ.

Καὶ ἀπὸ ἄλλης ὁμοῦ ἀπόψεως εἶναι ἄξιον νὰ ληφθῶσιν ἐπὶ σοβαρᾶν μελέτην αἱ σκέψεις αὐταί. Ὅταν ὁ νόμος περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων καλῆ αὐτοὺς νὰ ἀποφαίνωνται γνώμας περὶ βελτιώσεως τῆς νομοθεσίας καὶ προσηκούσης τῶν νόμων ἐφαρμογῆς, θὰ ἦτο λυπηρὰ ἀντίφρασις ἐὰν δι' ἄλλων νόμων τόση ἐνδει-

κτικὴ δυσπιστία ἐξεδηλοῦτο πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τῶν Δικηγόρων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἢ ἰδία πολιτεία ἐλλόγως ἐξαρτᾷ καὶ τὴν ἀγαθὴν λειτουργίαν τῆς Δικαιοσύνης.

ΑΙ ΕΚ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙ

Εἰς διακυσίας καὶ πλέον ἀνῆρχοντο αἱ ἐκ συναλλαγματικῶν ὑποθέσεις, αἵτινες ἀθρόαι εἰσῆχθησαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης Τετάρτης τοῦ Πρωτοδικείου Αθηνῶν, ὅπως συζητηθῶσιν ὡς προτετιμημέναι δύναται τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ προσφάτου νόμου, ἢν παρεθέσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 163 φύλλον. Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ἐριμυτείαν, ἣτις δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν νεαρὰν ταύτην διάταξιν καὶ πρὸς τὸ ζήτημα ἂν καὶ αἱ ἐκκρεμεῖς ἦδη κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νέου νόμου ἐκ συναλλαγματικῶν ὑποθέσεις δύναται νὰ συζητηθῶσιν ἀνευ κλήσεως καὶ δι' ἀπλῆς εἰς τὸ δελτίον τῶν προτετιμημένων ἐγγραφῆς, ἐγεννήθη, ἔνεκα τῆς ἀθρόας ἐγγραφῆς τῶσιν ὑποθέσεων ζήτημα ἐπαγγελματικῆς ἐπαρκείας τῶν δικηγόρων ἀφ' ἐνὸς κινδύνου δὲ τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων ἀφ' ἑτέρου, καθότι ἦτο πλέον ἢ πιθανόν ὅτι καὶ ἰδιώται πλεῖστοι καὶ δικηγόροι οὐκ ὀλίγοι θὰ διετέλουσιν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς νέας καταστάσεως ἢν εἶχε παραγάγει ὁ ἄρτι δημοσιευθεὶς νόμος. Πρὸς ἄρσιν τῶν ἐνδεχομένων τούτων ἀτοπημάτων, ἄρα τῆ ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως ὁ πρὸςδρῶν κ. Γεώργ. Χοιδᾶς ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην ὅπως οὐδεμία τῶν οὕτως εἰσαχθεῖσων ὑποθέσεων συζητηθῆ, κοινῇ δὲ τῶν δικηγόρων συναινέσει ἀναβληθῶσιν ἄρασαι διὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν ὅπως οὕτω καὶ τὸ πρᾶγμα καταστῆ γνωστὸν εἰς ἅπαντας καὶ γνώμη περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου πληρεστερὰ μορφωθῆ. Ἡ πρότασις αὕτη τοῦ κ. πρὸςδρῶντος ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτὴ καὶ οὕτως αἱ ἐν λόγῳ ὑποθέσεις συζητοῦνται τὴν προσεχῇ Τετάρτην.

Ἐτερον ζήτημα ὅπερ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεματοῦ ἀπασχολεῖ καὶ τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς δικηγόρους εἶνε τὸ τῆς ἐννοίας τῆς σχετικῆς διατάξεως, ἣτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Αἱ περὶ πληρωμῆς συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑποθέσεις συζητοῦνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τοῦ κερᾶντος νόμου τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τὴν πάροδον τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, παρατεινομένων λόγῳ ἀποστάσεως, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐν τῷ τῆς κλήσεως δικηγόρου ὀριζομένης τυχόν μακροτέρας προθεσμίας».

Ἡ ἀπορία ἣτις εὐθὺς ἀμέσως ἐγεννήθη εἶνε: Διὰ τῆς νέας διατάξεως εἰσάγεται σύστημα αὐστηρᾶς, οὕτως εἰπεῖν, τακτικῆς προθεσμίας, οὕτως ὥστε μόνον τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως μετὰ τρεῖς ἡμέρας δικάσιμον δύναται νὰ γίνῃ ἢ πρὸς συζήτησιν εἰσαγωγῆ καὶ ἐν ἣ περιπτώσει παραμεληθῆ τοῦτο ἀπαίτεται νέα κλήσις, ἢ δύναται νὰ γίνῃ συζήτησις κατὰ προτίμησιν οὐ μόνον τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τρεῖς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἡμέρας ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν μετ' αὐτῆν;

Ἐξεταζόμενον τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς ἀπόψεως εἶνε οὐσιωδέστατον, καθότι, ἐὰν κρατήσῃ ἢ δευτέρα γνώμη τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἀνευ κλήσεως, ἀνά πᾶσαν δικάσιμον μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τότε ἢ προσηκούσῃ τῶν δικηγόρων πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἐντεταμένη, ὅπερ καὶ πάλιν εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἀρκεσῇ. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἢ κρατήσασα, μετὰ τῶν δικαστῶν τοῦλάχιστον, γνώμη, εἶχε ὅτι τοιαύτη εἶνε ἡ ἐννοία, ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ εἰδικοῦ νόμου τοῦ κανονισαντος τὴν κατὰ προτίμησιν συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Διὰ νὰ μὴ λειψῇ δὲ καὶ τὸ ἐντελῶς ἀπρόοπτον, ἐγεννήθη ἐκ τῆς αὐτῆς διατάξεως καὶ ἕτερον ζήτημα εἰς σημεῖον

διὰ τὸ ὅποῖον εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι οὕτε ἐσκέφθη καὶ ὁ νομοθέτης. Ἀφοῦ δηλαδὴ αἱ ἐκ συναλλαγματικῶν ὑποθέσεις συζητοῦνται δύναται τοῦ νέου τοῦ νόμου αὐτὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τὴν πάροδον τριῶν ἡμερῶν ὅτε θὰ εἰσάγονται ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν; Μετὰ τὴν πάροδον τῶν τριῶν ἡμερῶν ἢ τῆν τρίτην ἡμέραν, ὡς ὁ ἰσχύων νόμος ὀρίζει; Τὸ σχῆμα, ἂν κρατήσῃ ἢ γνώμη τῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν εἰσαγομένων ἐκ συναλλαγματικῶν ὑποθέσεων τοῦ νόμου, θὰ εἶνε ἀρκετὰ ὀξύμωρον, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπέρχεται παράτασις τῆς πρὸς εἰσαγωγὴν προθεσμίας, καθ' ἣν στιγμὴν εἶνε ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι ὁ νόμος ἠθέλησε νὰ συντάμῃ ταύτην!

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Τὸ ἀρτισύστατον «Ἐργατικὸν Κέντρον Αθηνῶν», περιλαβάνον δεκάδα καθαρῶς ἐργατικῶν σωματείων, μὲ ἕκατε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν σύνταξιν σχεδίου νόμου περὶ πληρωμῆς τῶν ἐργατῶν καὶ ἀπλοποιήσεως τῆς διαδικασίας ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων περὶ ἐργατικῶν μισθῶν.

Τὸ σχέδιον τοῦτο, συνταχθὲν ἐπειγόντως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περὶ μικροδιαφορῶν Αὐστριακοῦ νόμου, ἰσχύοντος ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐν Κρήτῃ (Νόμ. 144, τῆς 8 Μαρτίου 1900), τοῦ Βελγικοῦ νόμου τῆς 16 Αὐγούστου 1887 περὶ πληρωμῆς ἡμερομισθίων ἐργατῶν, συμπληρωθέντος διὰ τῶν νόμων τῆς 15 καὶ 17 Ἰουνίου 1896 καὶ τῆς 31 Ἰουλίου 1901, ὑπεβλήθη παρὰ τοῦ «Ἐργατικοῦ Κέντρου» μετὰ αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως εἰς τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργόν, εὐμενῶς δεχθέντα αὐτὸ, εἶνε ὁμοῦ ἀμφίβολος ἢ ψήφισίς του, γνωστὸν ὄντος ὅτι ἡ Βουλὴ ἐλαχίστων ἡμερῶν βίον ἀριθμεῖ.

Ἐν τούτοις ἔκρινα καλὸν ν' ἀνακοινωθῆ διὰ τῶν στηλῶν τῆς φίλης «Δικαιοσύνης», ὅπως προκληθῆ ἢ προσοχῆ τῶν εἰδικωτέρων ἐπὶ νομοθετήματος, τοῦ ὁποῖου ἢ ἀνάγκη ἔχει ὀριζομένη εἰς τὸν στοχασμὸν τῶν μελετῶντων τὰς ἀνάγκας τῶν παρ' ἡμῖν ἐργατικῶν πληθυσμῶν καὶ γνωρίζοντων τὰ δικήματα, τῶν ὁποίων πίπτουν θύματα, ἔνεκεν ἐλλείψεως προστασίας ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἐφθασεν ἀκόμη μέχρις ἡμῶν ἢ ἀπήχησις τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ μέγαν κλάδον τῆς Κοινωνικῆς Νομοθεσίας· εἶνε ὁμοῦ, καιρὸς ν' ἀσχοληθῆ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ μὲ νομοθετήματα ἀποβλέποντα εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ἀποχεροδιώτων, τῶν ἀποτελούντων πολυανθρώπους τάξεις.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σχέδιον νόμου ἔχει οὕτωπως:

Σχέδιον Νόμου

περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ διαδικασίας τῶν ἀξιώσεων μετὰ τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν.

Ἄρθρον 1.—Διὰ τῆς λέξεως ἐργάτης ἐν τῷ παρόντι νόμῳ νοεῖται πᾶς ἐργάτης ἢ τεχνίτης, ἑκατέρου φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ ἡμερησίῳ ἢ μηνιαίῳ ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας πρὸς παρασκευὴν εἰδῶν ἐμπορευσίμων παρ' ἀρχηγῶ ἢ διευθυντῆ ἢ ἰδιοκτήτη βιομηχανικοῦ ἐργοστασίου ἢ βιομηχανικοῦ ἐργοστηρίου, ἐντὸς αὐτοῦ ἢ ἔξω αὐτοῦ, ἢ παρὰ πάσῃ ἐπὶ κέρδει ἐπιχειρήσει, οἱ μὴ ἐργολάβοι ἀρχιτεχνίται ἢ ἀρχιεργάται, οἱ ἐργάται μεταλλείων καὶ λατομείων, οἱ πωληταὶ ἢ διανομεῖς προϊόντων βιομηχανίας ἢ βιοτεχνίας, οἱ ἐργάται ἀλιεῖς καὶ πᾶς χειροτέχνης ἐπὶ μισθῷ παρέχων τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν.

Διὰ δὲ τῆς λέξεως ἐργοδότης νοεῖται πᾶς ἀρχηγὸς ἢ ἰδιοκτήτης ἢ διευθυντὴς βιομηχανίας ἢ βιοτεχνίας, ἐργοστασίου, ἀρχιτεχνίτης, ἀρχιεργάτης, μηχανικός, διευθυντής, ἢ ὑποδιευθυντὴς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ κέρδει, ἀπλῆς ἢ εταιρικῆς, ἀρχηγὸς μεταλλευτικῆς ἢ μεταλλουργικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ λατομείου, ἢ ἐφοριστῆς ἀλιευτικῶν πλοίων.

Ἄρθρον 2.—Ἡ πληρωμὴ τῶν ἡμερομισθίων ἢ τῶν μηνιαίων μισθῶν ἢ τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ τεμάχιον βιοτεχνικοῦ προϊόντος ἐργασίας τῶν ἐργατῶν δέον: α') νὰ γίνετα ἐντὸς τοῦ ἐρ-

γαστηρίου ἢ καταστήματος ἢ ἐργοστασίου, ἢ τοῦ γραφείου τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ εἰς ἄλλα καταστήματα, οἷον καπηλεῖα, παντοπωλεῖα, καφενεῖα κλπ. β') νὰ γίνετα ἐντὸς τοῦ Σαββάτου, καθ' ἑβδομάδα, ἢ κατὰ 14 ἡμέρας, ἢ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστου δεκαημέρου, ἀναλόγως τῆς συνηθείας ἢ τῆς συμφωνίας, λήγουσα ὑποχρεωτικῶς τὴν ὥραν ἀκριβῶς τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας· γ') νὰ γίνετα εἰς νομίμως κυκλοφοροῦν ἐν τῷ κράτει νόμισμα, οὐχὶ δὲ εἰς εἶδος.

Πᾶσα παραβάσις ἐκάστου ἀρθροῦ τούτου τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον 50-500 δραχμῶν.

Ἄρθρον 3.—Ἐκ τῶν ἐργατικῶν μισθῶν δὲν ἐπιτρέπεται κράτησις εἰμῆ: α') προκαταβολῶν, γεννομένων ἐναντι μισθοῦ παρὰ τοῦ ἐργοδότου· β') προστίμων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει περὶ τούτων κανονισμὸς τοιοκολλημένος ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου ἢ ἐντὸς τοῦ γραφείου εἰς ἐμφανὲς μέρος καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ὑπερβαίνου ἐν συνόλῳ τὸ 1/10 τοῦ ἡμερομισθοῦ τὰ πρόστιμα ἐκάστης ἡμέρας· γ') καταβολῶν εἰς ταμεῖα περιθάλψεων ἢ ἀσφαλείων ἢ συνδρομῶν ἐργατικῶν σωματείων, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἐργάτου· καὶ δ') ἀντιτίμου ζημιῶν, προξενηθειῶν παρὰ τοῦ ἐργάτου εἰς εἶδη ἢ μηχανήματα τοῦ ἐργοδότου, ἢ πραγματικῆς ἀξίας πρώτης ὕλης προϊόντων, καταστροφέντων ἐξ ὑπατιότητος τοῦ ἐργάτου.

Αἱ ποιναὶ τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἰσχύουν κ' ἐπὶ παραβάσεων τοῦ ἀρθροῦ τούτου.

Ἄρθρον 4.—Αἱ ἀξιώσεις τῶν ἐργατῶν κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν, αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι καθυστερούμενα ἡμερομισθία ἢ μισθοῦς, μὴ ὑπερβαίνουσαι ἐκ' ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν δραχμῶν 100, ἐδικαικῶνται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας, ἐνθα ἀσκεῖται ἢ βιομηχανία, βιοτεχνία, κλπ., περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ἐργάτου τῆς ὁποίας πρόκειται.

Αἱ ἀξιώσεις αὐταὶ παραγράφονται μετὰ ἕξ ἀπὸ τῆς γενέσεως αὐτῶν μηνῶν.

Ἄρθρον 5.—Ἐπὶ τῶν διαφορῶν περὶ ἐργατικῶν μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, ὁ ἐνάγων, παρουσιαζόμενος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐκθέτει αὐτῷ τὴν αἰαίτησίν του, ἀνακοινῶν συγχρόνως καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς μέσα. Ἐὰν δὲ πρόκηται περὶ ἐγγράφου συμβάσεως τῆς ἐργασίας, ὀφείλει νὰ καταθέσῃ ταυτοχρόνως τὸ ἐγγράφον εἰς χεῖρας τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς του.

Ἄρθρον 6.—Ὁ ἐνάγων προκαταβάλλει συγχρόνως ποσὸν τι ἀπέναντι τῶν ἐξόδων τῆς δίκης, ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, οὐχὶ δὲ ἀνώτερον τῶν 5 δραχμῶν. Ἄν τὸ ποσὸν ἐξαντληθῆ πρὸ τοῦ πέρατος τῆς δίκης, ὁ ἐνάγων προσκαλεῖται νὰ κάμῃ συμπληρωτικὴν προκαταβολήν.

Ἄρθρον 7.—Ὁ εἰρηνοδίκης συντάσσει περὶ τούτων περιληπτικὴν ἐκθεσιν, ὀρίζων συγχρόνως εἰς τὸν ἐνάγοντα δικάσιμον ἐντὸς 10 ἡμερῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεώς του. Ἡ ἐκθεσις αὕτη περιέχει: α') τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων· β') σύντομον διατύπωσιν τῶν γεγονότων, τῶν ἀποτελούντων τὴν πραγματικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος· γ') τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ὅσα ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀξιώσεών του· δ') τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον καὶ ε') τὸ ποσὸν τῆς δοθείσης δι' ἔξοδα προκαταβολῆς.

Ἄρθρον 8.—Ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης εὐρίσκῃ τὴν ἀγωγὴν ἀπαραδέκτον λόγῳ ναρμοδιότητος, ἢ δι' ἐλλειψιν ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς νομιμοποιήσεως, ἢ νόμου ἀβάσιμον, ἢ ἀπορριπτέαν δι' ἄλλην τινὰ ἐνστάσιν αὐτεπαγγέλτως ἐξετασάν, γνωστοποιεῖ τοῦτο εἰς τὸν ἐνάγοντα· ἐὰν δὲ οὕτως ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, συντάσσει μὲν τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερομένην ἐκθεσιν, ἀπορρίπτει δὲ συγχρόνως τὴν ἀγωγὴν, ἀπαγγέλλων τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐνάγοντος, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν.

Ἄρθρον 9.—Ὁ εἰρηνοδίκης ἐπιμελεῖται τῆς κοινοποιήσεως περιλήψεως τῆς ἐκθέσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντον, μετὰ κλήσεως, ὅπως ἐμφανισθῆ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον καὶ προσάγῃ κατ' αὐτὴν τὰ ἀποδεικτικὰ αὐτοῦ μέσα κατὰ τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος ἢ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐνστάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν. Συγχρόνως ἐπιμελεῖται τῆς κοινοποιήσεως κλήσεων πρὸς τοὺς

μάτρυας, όπως εμφανισθώσι κατά την αυτήν δικάσιμον, αν ο ενάγων δεν εδήλωσεν ότι αναλαμβάνει να προσαγάγη αυτούς άνευ κλητεύσεως.

Άρθρον 10.—Οι διαφερόμενοι δύνανται να προσέλθωσι και αυθύορητοι ενώπιον του ειρηνοδίκου, όπως υποβάλωσι την διαφοράν των. Ο ειρηνοδίκης προσπαθεί να συμβιάση αυτούς, αν δε δεν επιτύχη τούτο, προβαίνει εις την εκδίκασιν της διαφοράς συνοικτικώς, συντάττων προηγουμένως περιληπτικήν έκθεσιν περί τε των αξιώσεων του ενάγοντος και της απαντήσεως του έναγομένου, κατά τα εν άρθρω 7 οριζόμενα.

Άρθρον 11.—Εάν ο συμβιβασμός αποβαιήν αδύνατος, είτε δια την κατά την ορισθείσαν δικάσιμον μη προσέλευσιν του έτέρου των διαδίκων, είτε διότι οι διαφερόμενοι, καίπερ προτραπέντες, άρνούσται ή δεν κατορθώνουν να συμβιβασθούν, είτε δι' άλλον τινά λόγον, ο ειρηνοδίκης οφείλει κατά την επί των τοιούτων διαφορών διαδικασίαν ν' αποβλέπη κυρίως εις την άνεύρεσιν της κατ' ουσίαν αληθείας. Επομένως δικαιούται και οφείλει να συμβουλεύη τους διαδίκους, όπως πληρέστερον και διακανικώτερον διατυπώνωσι τους ισχυρισμούς των, τρωών μόν πληρή άμεροληψίαν μεταξυ των διαφερομένων, καθοδηγών δε άμφοτέρα τα μέρη εις την λυσιτελεστέραν έαυτών ύπεράσπισιν.

Άρθρον 12.—Ο ειρηνοδίκης καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, όπως ή υπόθεσις περατωθῆ κατά το δυνατόν εν μια και τῇ αυτῇ συνεδριάσει, μη δεσμευόμενος υπό διαδικαστικῶν τύπων, άλλ' ακολουθῶν εκάστοτε την οδόν, δι' ἣς νομίζει ότι ασφαλέστερον, ταχύτερον και ολιγοδαπανώτερον δύναται να φθάσῃ εις άνεύρεσιν της αληθείας.

Άρθρον 13.—Κατά την διαδικασίαν ταύτην τηρούνται συνοπτικά πρακτικά, καθιστώμενα δυνατόν τον έλεγχον της ενεργείας των ειρηνοδικείων. Έγγραφοι προτάσεως ή άλλα ύπομνήματα των διαδίκων είνε απαράδεκτα· απαράδεκτος επίσης είνε πᾶσα αίτησις περί καταψηφίσεως διαπάνη προς άποζημίωσιν δικηγόρου.

Άρθρον 14.—Αί αποφάσεις δεν κοινοποιούνται, αν βεβαιούται εκ του πρακτικού ότι έδημοσιεύθησαν παρόντων των διαδίκων. Αί δε οριστικά αποφάσεις κοινοποιούνται επιμελεία του ειρηνοδίκου, εντός 8 ημερών από της δημοσιεύσεως αυτών.

Άρθρον 15.—Αί κατά τον παρόντα νόμον εκδιδόμεναι αποφάσεις, ύπόκεινται μόνον εις τὸ ένδον μείσον της άνακοπῆς, κατά τὰς διατάξεις των άρθρων 505 και 627 της Πολιτ. Δικονομίας. Η εκδίκασις της άνακοπῆς γίνεται κατά τὰς διατάξεις του παρόντος νόμου.

Άρθρον 16.—Τότε μόνον συγγωρεῖται έφεσις κατά των αποφάσεων, των κατά τον παρόντα νόμον εκδιδομένων, όταν τὸ δι' αυτών επιδικασθῆν ποσὸν ύπερβαιήν την άνέκκλητον δικαιοδοσίαν του ειρηνοδικείου ή η εκδικασθεῖσα ύπόθεσις δεν ανήκεν εις την δικαιοδοσίαν των ειρηνοδικείων. Η προθεσμία της έφέσεως είνε δεκαήμερος, δύναται δε ή έφεσις να γίνῃ και προφορικῶς, υπό του διαδίκου ενώπιον του εκδόντος την απόφασιν ειρηνοδίκου, οστις συντάσσει περί αυτης έκθεσιν, διαβιβαζομένην εις τὸ κατ' έφεσιν δικασιον πρωτοδικείου. Η εκδίκασις της έφέσεως γίνεται κατά τὰς διατάξεις της Πολιτ. Δικονομίας.

Άρθρον 17.—Περί την εκτέλεσιν των κατά τον παρόντα νόμον εκδιδομένων αποφάσεων τηρούνται αι κοιναί δικονομικαί διατάξεις περί εκτελέσεως.

Άρθρον 18.—Πᾶσα διάταξις ουσιαστικοῦ ή δικονομικοῦ δικαίου, αντικειμένη εις τον παρόντα νόμον, καταργεῖται ως προς τὰς παρ' αυτου προβλεπόμενας περιπτώσεις· κατά τα λοιπά ισχύουν αι κοιναί δικονομικαί διατάξεις, έφ' οσον δεν προσκορούν εις τον παρόντα νόμον και έφ' οσον μόνον δύναται να συναρμολογηθούν προς την ὄλην οικονομίαν και τὸ πνεῦμα της προκειμένης διαδικασίας.

Σ. 1. Θεοδωρόπουλος δικηγόρος εν Αθήναις.

Τόμοι της «Δικαιοσύνης» πωλούνται εις τὰ γραφεία αυτης, του μεν πρώτου ετους προς δραχμάς 5 των δε λοιπών προς δραχμάς 7.50 έκαστος.

Αί στήλαι της «Δικαιοσύνης» είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ή άλλου δικαστικοῦ προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμοῦντος να ανακινήσῃ πᾶν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Επιτρέπεται να ειπη τις ότι οι μοχθήσαντες προς ίδρυσιν του περι Δικηγορικῶν Συλλόγων θεσμοῦ και

Από μίαν συνεδρίασιν

αυτου έλπίδας και διαβλέποντες εις αυτον την ανατολήν νέων φωτεινοτέρων δια την δικηγορίαν ήμερών, ειδον μέρος των βλέφών των τούτων πραγματοποιούμενον. Η συνεδρίασις τουλάχιστον της παρελθούσης Τετάρτης του Δικηγορικοῦ Συλλόγου Αθηνών, ή καταλήξασα εις τὸσον περισεκόμενην, καθαρῶς αντικειμενικήν απόφασιν ούδαμίαν, άλλην έχει σημασίαν ή ότι οι αποτελούντες τον Σύλλογον δικηγόροι δρᾶττονται της κυριώτερας ευκαιρίας όπως αποδείξουν ότι πρό παντός άλλου είνε τεταγμένοι να προστατεύωσι τον θεσμόν. Αν εις τούτο προστεθῆ και ή περιωπή εν ή εκρατήθη ή συζήτησις, μετά θάρρους πᾶς δύναται να καυχᾶται ότι ο θεσμός ήρξατο αποδίδων εκείνα ατινα απ' αυτου εξήρτησε.

Δια μίαν ακόμη φοράν, επισημότερα ήδη, επανλαμβάνεται μία, ως μᾶς επιτραπή ή εκφρασις, τετριμμένη μεμψιμοιρία, ότι μι-

Παραγκωνίζονται :

κρόν και κατ' ὀλίγον ήρξαντο θεωρούμενοι υπό του Κράτους οι δικηγόροι άνίκανοι να συνεισφέρουν προς άρτίαν του δικαστικοῦ ή Εισαγγελικοῦ σώματος κατάρτισιν. Το έγγραφον τουλάχιστον του διοικητικοῦ Συμβουλίου του Δικηγορικοῦ Συλλόγου Αθηνών, υπερ εν έτέρα στήλην παραθέτομεν, τουτο μετά ύπολασθνούσης πικρίας άλλὰ και μετά πολλῆς λογικῆς και πειστικότητας ύποδεικνύει προς την άνωτέραν αρχήν.

Έντεῦθεν τὸ ερώτημα : Έχει πράγματι τοιαύτη μορφωθῆ γνώμη και ή διάπλασις ταύτης αποτελεί άδικημν δια τὸ σῶμα των δικηγόρων ή στηρίζεται εις την πραγματικότητα και είνε αποτέλεσμα των συνθηκῶν υπό τὰς οποίας από δεκαετηρίδων μορφοῦται τὸ σῶμα των ισοβίων δικαστῶν και των Εισαγγελέων ;

Καθ' ἡμᾶς και κατά πάντα λαβόντα άφορμήν και επιπολαιῶς ακόμη να εξετάσῃ τους κρατούντας ἄρους, τὸ γεγονός και άνεπίδεκτον άμφισβητήσεως είνε και εὐεξήγητον. Όσον είνε βέβαιον ότι ο Εισαγγελικὸς παρ' ἡμῖν κλάδος δεν εύρίσκειται, κατά την πλειονοψηφίαν τουλάχιστον των άπαρτιζόντων αυτον, εις ἡν περιωπήν τον φανταζόμεθα, άλλο τὸσον είνε επίσης βέβαιον ότι ο αυτὸς κλάδος επί δεκαετηρίδας ὅλας τροφοδοτεῖται συνεχῶς σχεδόν δια δικηγόρων. Δεδομένου ἄρα ότι ο κλάδος οὗτος δεν έσχεν εκείνας τὰς επιτυχίας ἄς άνέμενεν ο νόμος, έπεται κατ' ανάγκην ότι ή άφορμή της άποτυχίας εύρίσκειται εις τὸ ποιὸν των αποτελεσάντων αυτον. Τοιούτοι δε οι δικηγόροι.

Πιστεύοντες ὅμως ταῦτα, πᾶν άλλο νομίζομεν ή ότι αυτό καθ' έαυτὸ τὸ σῶμα των δικηγόρων είνε ακατάλληλον να πλουτίσῃ τον Εισαγγελικὸν κλάδον. Πιστεύομεν, και μάλιστα ακραδάντως, τὸ αντίθετον ακριβῶς, πιστεύομεν δε τούτο μέχρι της έκτάσεως, ότι μόνον τὸ σῶμα των δικηγόρων είνε τὸ προσωρισμένον να παράσῃ εις την Πολιτείαν τους Εισαγγελεῖς της. Τὸ σῶμα ὅμως των δικηγόρων εν τῇ ευρυτάτη αυτου έννοίᾳ, οὐχι δε εκείνων εκ των δικηγόρων οτινες κατεῖχον μέχρι εσχάτων την τέχνην του προσαρμύζεσθαι προς τὰς συνθήκας και εκμεταλλεύεσθαι ταύτας και παρεισδύειν δι' αυτών. Έν άλλαις ἄρα λέξεσι,

τὸ Κράτος πρέπει να προσελκύσῃ τους δικηγόρους ὡς Εισαγγελεῖς και οὐχι οι δικηγόροι να εκλιπαρήσωσι τὸ αξίωμα τούτο. Θα επιτευχθῆ δε τούτο πῶς ; Τὸ πρᾶγμα οὔτε τὸ πρώτον ανακίνεσθαι οὔτε ἡμᾶς πρώτους τους εν Ελλάδι άπησχόλησε. Όταν είνε δεδομένον ότι ή κοινωνία χρεῖι τους ιατροὺς και τους αρχιτέκτονας και τους δικηγόρους της και τους χρεῖι οὐχι μόνον Ακαδημικῶς άλλὰ άμβίβουσα αυτους και ὕλικῶς και ἠθικῶς, πρέπει να τεθῆ επίσης ὡς δεδομένον ότι τὸ Κράτος, δια να άποσπάσῃ από της Κοινωνίας του, οὔτω χρισθέντας, είνε απόλυτος ανάγκη να κατέλθῃ εις ύπερθεματισμόν. Είνε εις θέσιν και συνέλαβε την απόφασιν να τὸ πράξῃ :

« Αν και τότε είνε απόλυτος βέβαιον ότι και τους άριστους θα άνεύρη και εν τῷ σῶματι των δικηγόρων θα επιδιώξῃ την εκλογήν των. »

« Αν δεν πλανώμεθα υπό τοιαύτην έννοιαν είνε συνεταγμένον και τὸ εις έτέρα στήλην παρατιθέμενον έγγραφον του Διοικητικοῦ Συμβουλίου του Δικηγορικοῦ Συλλόγου Αθηνών. »

Χάρις εις την γνωμοδότησιν των προσωρινῶς αναλαθόντων τὰ καθήκοντα των παρ' Εφέταις Εισαγγελέων, γνωμοδότησιν ἣτις αποτελεί τὸ πρώτον της νέας των εξουσίας έργον, **άντιεισαγγελεῖς** θα εξακολουθῶσι παρέχοντες τὰς έκτάκτως πολυτίμους εις την Δικαιοσύνην υπηρεσίας των και τὰ άπλετα υπό πᾶσαν έποψιν φωτά των. Η «Δικαιοσύνη» εκφράζει προς τους τῶς Εφέτας και ἥδη Εισαγγελεῖς παρ' Εφέταις θερμότατα τὰ συγχαρητήριά της δια τὸ τὸσον θαρραλέον έργον των.

« Αν αι πληροφορίαι ἡμῶν είνε ακριβεῖς, προκειμένου εντός ὀλίγου τὸ Ανώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον να εκδώσῃ

Οι φυδικοὶ δικασταί.

περί των απόλυτων Ειρηνοδικῶν αποφάσιν του, θα στηρίξῃ ταύτην επί των εκθέσεων των άρμοδίων Εισαγγελέων, ἄς επί τούτω προεκάλεσε και εκ των οποίων αι πλειεσται απεστάλησαν ήδη. Δια τους γνωρίζοντας ότι ή προγενεστέρα περί Ειρηνοδικῶν απόφασις του Ανωτάτου Συμβουλίου, ή εκδοθεῖσα υπό τὸ Κράτος του καταργηθέντος νόμου, εστηρίζετο επί εκθέσεων των Προέδρων των Πρωτοδικῶν, ή εἴδησις θα παραγάγῃ την εμπέπουσιν εύάρεστον έντύπωσιν, διότι, κατά τεκμήριον τουλάχιστον, οι Εισαγγελεῖς των Πρωτοδικῶν, οι εκ του νόμου υπόχρεοι να ενεργῶσι τὰς επιθεωρήσεις, υποτίθεται ότι εύρίσκονται εις άμειωτέραν μετά των Ειρηνοδικῶν επικοινωνίαν και επομένως εξ άμέσου αντλήσειως είνε δυνατόν να έχουν ασφαλέστεραν παντός άλλου γνώμην περί αυτών.

Δια της άποφάσεως, ἡν έλαβε κατά την παρελθούσαν Τετάρτην ο Δικηγορικὸς Σύλλογος Αθηνών, δεν απεσοθήθη μόνον ο κίνδυνος να

Υπό τους αἰθέρας εκτεθῆ εν σῶμα τὸσον πολυπληθές, ὡς

τὸ των εν Αθήναις δικηγόρων, εις τὰς συνεπείας μιᾶς συζητήσεως επί αντικειμένου τὸσον ρευστοῦ, άλλὰ και απελυτρώθη κατά κυριολοξίαν, διότι θα είνε πλέον εις θέσιν να ασχοληθῆ και επί θεμάτων έπουσιωδῶν, κατά τὸ φαινόμενον, πράγματι ὅμως ζωτικωτάτων, σχετιζομένων άμειώτατα με την διεξαγωγήν της δικηγορίας. Οὔτω, καθά γνωρίζομεν, ήρξατο τὸ Συμβούλιον να ασχολᾶται επί του ζητήματος της καταθέσεως και ανταλλαγῆς των προτάσεων, προς εξεύρεσιν τρόπου, καθ' ὃν θα καταστή δυνατόν να διευθετηθῆ τὸ ζήτημα τούτου, εκ του οποίου κατατρυχονται, άνευ ύπερβολῆς, οι δικηγόροι, συγχρόνως δε, εις τὰς περισσοτέρας των περιπτώσεων, ή υπεράσπισις αποβαίνει ατελεσάτη, αν μη και αδύνατος, αφού οὐχι

σπανίως τίθενται οι δικηγόροι εις την ανάγκην να λάβωσι γνώσιν και απαντήσουν εις τὸμους ὅλους προτάσεων εντός λεπτῶν μόλις της ὥρας.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ερωτάται

Κύριε Συντακτα.

Κατά πρόσφατον νόμον, οὔτινος οὔτε τὰ αλαθητικὰ γνωρίσματα οὔτε την χρονολογίαν κατέχω, ο άνακόπτων, εκκαλῶν ή εν γένει προκαλῶν την συζήτησιν, υποχρεούται εις την καταβολήν των τελῶν, άλλως θεωρεῖται μη πραστάς. Όρθον ἔσως και σκόπιμον τὸ μέτρον. Αν ὅμως απαιτηθῆ συμπλήρωσις και άρνήται εις την καταβολήν και ταύτης ο υπόχρεως, τί γενήσεται ; Απολική ή άπορία, πάντως ὅμως άπορία.

Υμέτερος Σχολαστικὸς

ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Επιστολή του Φύλακος των εν Αθήναις Μεταγραφῶν.

Εν σχέσει προς τὰς παρατηρήσεις ἄς προχείρως εφείψαμεν εις τὸ προηγούμενον φύλλον επί του άπροόπτως γεννηθέντος άπροσδοκήτου ζητήματος συναλλαγῶν ένεκα της άρνήσεως του εν Αθήναις φύλακος των Μεταγραφῶν να παρέχῃ πιστοποιητικὰ ιδιοκτησίας, απεστάλη ή κατωτέρω επιστολή. Επαναλαμβάνομεν και επί τῇ ευκαιρίᾳ ταύτη ὅτι ή περί του κ. Κ. Αρσενιάδου γνώμη ἡμῶν ὑπῆρξε πάντοτε ή άριστη, από τοιαύτης δε και σήμερον ὀρμώμενοι πεποιθήσεως, άνκνένομεν τὰς περαιτέρω εξηγήσεις του, ἄς ὑπόσχεσται εν τῇ σημερινῇ επιστολῇ του, ἣτις έχει ὡς εξής :

Αξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ομολογῶ την άπειρίαν μου, ἡν μετά τὸσης επιεικείας εκρίνατε εις τὸ προηγούμενον φύλλον της «Δικαιοσύνης». Η άπειρία μου δ' αυτη ένέκειτο εν τούτω πρώτον να φέρω υπό μάλης διαρκῶς τον κώδικα των Ελληνικῶν νόμων, εν ὃ και μόνον να αναζητῶ τὰ καθήκοντά μου· δεύτερον εις τὸ να φρονῶ ότι οι ὑπάλληλοι χρησιμεύουσι δια τὰς υπηρεσίας και ὅχι αι υπηρεσίαι δια τους ὑπαλλήλους, κατά τὸ εκ της πείρας μου συναχθέν λαϊκὸν αξίωμα, ότι «δεν πρέπει τὸ φέσι να φορῆ τὸν άνθρωπον, άλλὰ ο άνθρωπος τὸ φέσι».

Εν σχέσει προς τὸ κύριον ζήτημα των πιστοποιητικῶν ιδιοκτησίας, εύρισκείται ἡδη εις την ανωτάτην βαθμίδα της ιεραρχικῆς κλίμακος συνεπείᾳ προσφύγῆς μου προγενεστέρας των παρατηρήσεών σας. Εν οιαδήποτε περιπτώσει φρονῶ ότι θα λάβῃ άφορμήν ή «Δικαιοσύνη» ν' ασχοληθῆ και πάλιν περί αυτου. Θα επεθύμουν δε μετά μείζονός πως αυστηρότητος να κρηθῆ τότε τὸ θέμα δια των εκ του νόμου επιχειρημάτων.

Δέξασθε την διαβεβαίωσιν της ύποληψεώς μου.

Κ. Αρσενιάδης Φύλαξ των Μεταγραφῶν

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ»

Αξιότιμε κύριε Συντάκτα,

Εν τῷ φύλλῳ της «Δικαιοσύνης» υπό χρονολογίαν 6 Μαρτίου, μετά ποιᾶς τινος δυσφορίας—και δικαίως άλλως τε—εκφράζεσθε περί της σιωπῆς ἡν ετήρησεν οι τὸσοι φωστήρες της επιστήμης ἡμῶν, ίνα μεταχειρισθῶ τὰς ιδίας σας εκφράσεις, εὐ μόνον μη εν τῷ συνόλω χειρισθέντες, άλλ' οὐδὲ απλῆν χαράξαντες γραμμὴν, επί του ταράσσοντος και μέλλοντος ετι βαθύτερον να συνταράξῃ την χώραν μας άγροτικοῦ ζητήματος. Δικαίως άγνωεῖτε την ἐμὴν εργασίαν, διότι ακριβῶς δεν συγκαταλέγομαι μεταξυ των νέων φωστήρων σας, των οποίων προφανῶς και μόνον τὰ φῶτα ἦθελον ἔσως προκαλέσῃ την προσοχὴν σας.

Αλλ' ή δια της εργασίας μου έρχο-

μένη να ακουσθή διαμκρτυρία, άφορξ εις τήν ύσείαν του ίσχυρισμού σας, ότι άπολύτως ούδεις ούδέ γραμμικήν έχάραξε περί του φλέγοντος κοινωνικού προβλήματος.

Πλήν του ότι, αξιότιμε κύριε, εγώ ό άπλοος μόνον σκαπανεύς τής νομικής και των κοινωνικών επιστημών από του έτους 1900 μέχρι σήμερα, δεκάδα και πλέον διατριβών έχω γράψη περί τής γενικής άρχής τής μεγάλης ιδιοκτησίας εν Ελλάδι εν σχέσει προς τό οικονομικών και ήθικοπολιτικών αυτης προβλήματα, και δη εν τω καθημερινώ, τω υπό γενικήν άντίληψιν υποπίπτοντι τύπω (« Αστου», « Ακρόπολις», « Εσπερινή», « Αστραπή»), έχάτως έπραγματεύτην τό αυτό θέμα εν τή εφημερίδι « Πατρίς», προτεινών και τρεις διαφόρους τρόπους έπιλύσεως και έτι εκτενέστερον εν τή « Αστραπή» ένθα εξέητασα εν τρισίν άρθροις (α) τό ζήτημα τής μακροχρονίου άγροληψίας και παροχής γεωργικών πιστώσεων εις τους λευκοίς δούλους (β) τήν ζένην νομοθεσίαν εν γενικαίς άρχαίς και γ) τό έφικτόν τής απαλλοτριώσεως λόγω δημοσίας ανάγκης, κατά τό Σύνταγμα. Ωσαύτως εν τω προτελευταίω φύλλω τής οικονομολογικής έπιθεωρήσεως « Δύναμις» γίνεται παρ' έμου έπίτομος εξέταση του θέματος.

Δέν αξιω βεβαίως διά τούτων, ότι τό θέμα εξέτάσθη εν πάση λεπτομερεία, άποκρίνομαι μόνον εις τήν μομφήν σας, ότι ούδέ ή γενική άρχή ήρευνήθη παρά τινος.

Άλλ' έτι πλέον ύπάρχει κ. Συντάκτα, εν τω ύπομνήματί μου προς τό συγκροτηθέν συνέδριον Γεωργίας κλπ. ύποβληθέν και εις τόν άρμόδιον ύπουργόν επί των Οικονομικών τό πρόβλημα σπουδάζεται ευρύτερον, προτεινομένου και σχεδίου χρεωλυτικούποθητικού συστήματος. Επίσης εν τω περιοδικώ «Τό Έμπορίον» (Ιανουάριος), έρευνά έκ νέου τό θέμα. Υπάρχει όμως και έτέρα σοβαρώτερα έργασία επί του θέματος, διερευνώσα τό σπουδαίον ζήτημα από τε νομικής και ήθικοπολιτικής άπόψεως. Τάυτην εύρίσκετε εν τω Α' τόμω τής « Πολιτικής Οικονομίας» μου, περί των μεγάλων κτήσεων εν γένει και ιδία των εν Ελλάδι, επίσης δε και εν τή έμψι πραγματεία « Βελτίωσις τής καταστάσεως των εργατιών τάξεων» κεφ. δ' « Δίκαιον ιδιοκτησίας και άσπιλον αυτης». Βεβαίως τά βιβλία ταύτα είνε προγενέστερα τής οξύτητος του ζητήματος ήν ό συγγραφεύς των προβλέπει και προλέγει ταχίστην, άλλ' ό άναγνώστης ήθελε νομίση ότι έγράφησαν ακριβώς διά τήν σήμεραν, καθότι ούδεμία έκτοτε «κοινωνικής πολιτικής» μεταβολή διήλθεν εν τω κοινωνικώ τής χώρας οργανισμώ και σήμεραν έτι ούδεμία πλήν του τραγελαφικού θεσμού τής Κυριακής Αργίας.

Τό να άναγκασθώ εις περιαιτολόγησιν κ. Συντάκτα, τόσον προσκρούει εις τάς άρχάς μου, ώστε έσκέφθην εάν δέν έπρεπε να σας στείλω τήν παρούσαν. Πλήν όμως, σκεφθείς ότι εν επιστήμη δέν ύπάρχει εγωϊσμός, άλλ' έμπρακτος όσον και θεωρητική έπιζητείται ή άνάλαμψις τής αληθείας, τό απέτολμησα.

Ζητώ εν τούτοις τόσον παρ' ύμών όσον και παρ' των άναγνωστών σας μωρίας συγγνώμας.

Διατελώ μεθ' ύπολήψεως
Κ. Χ. Βουρνάος
Δικηγόρος

Περίληψις

Τό Δικαστήριο των εν Αθήναις Πρωτοδικών.

Διά τής ύπ' αριθ. 915)1910 αποφάσεως αυτού εδέχθη τήν ένώπιον αυτού άπευθυνθεισαν από 9 Φεβρουαρίου 1910 αίτησιν του Άντωνίου Δ. Μωραίτου, δι' ής ούτος αίτείται όπως τω έπιτραπή ή έγερσις άγωγής περί διεξέξεως κατά τής συζύγου του Αικατερίνης συζύγου Άντ. Μωραίτου γένους Ν. Φιλίππου και διετάξη τήν κατά τους νομίμους τύπους δημοσίευσιν και τοιχοκόλλησιν αυτης.

Αθήνησι τή 10 Μαρτίου 1910.

Ό του Άντ. Μωραίτου
πληρεξ. Δικηγόρος
Ν. Νόε

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τή γνώμη ταύτη στιχών και ό Han-tafenielle επιλέγει: ή ένώπιον του Ειρηνοδικείου διαδικασία άνκτρέπεται αυτοδικαίως δηλ. ούτε άγωγή ούτε αίτησις ύφίσταται πλέον. Ό Pigeau όμως (Tom I pag. 31) δέν άρνείται, ότι ή άνκτροπή τελείται άμα τή συμπλήρωσει των εξ μηνών, άλλ' επιλέγει, δέν σημαίνει άν ό έναγόμενος παραιτηται τής άνκτροπής, ότι ό Ειρηνοδικής δύναται να τή άπαγγείλη. Η άνκτροπή καθιερώθη ούχι ύπερ του Δημοσίου συμφέροντος, άλλ' ύπερ του συμφέροντος του έναγόμενου. Τήν γνώμη ταύτην, άποταξάμενος τή προτέρη ένκνίτις, άπεδέχθη και ό Chauveau Adolphe, κθ' όν ή άνκτροπή είνε είδος παρκαρφής, τήν όποιαν δέν δύναται τό δικαστήριο ν' άναπληρώση εξ έπαγγέλματος. Όθεν άρκεί σιωπηρά παραιτησις να μη δύναται πλέον ό διάδικος να τήν επικαλεσθή. Η δ' εξακολούθησις τής διαδικασίας δύναται να θεωρηθή υπό του δικαστηρίου άρκουσα άπόδειξις τοιούτης παραιτήσεως. Τήν γνώμη ταύτην, τήν και όρθωτέραν, ήκολούθησαν και οι παρ' ήμιν δικονομολόγοι και ή νομολογία των δικαστηρίων. Κατά ταύτα δε, ή μεν άνκτροπή έπέρχεται αυτοδικαίως και άμέσως, άνευ δικαστικής αποφάσεως, άμα τή συμπλήρωσει εξαμήνου άπραξίης και μετ' αυτην ούτε άγωγή, ούτε αίτησις ύφίσταται πλέον, τούτο όμως δέν δύναται τό δικαστήριο να λάβη αυτεπαγγέλτως ύπ' όψει, διότι όρξ τό ιδιωτικόν συμφέρον και δέον να προταθί υπό των διαδίκων διά να ληφθί ύπ' όψει υπό του δικαστηρίου, ως και επί παρκαρφής, συμπληρωθέντος του χρόνου αυτης άποσθέντου ή αξίωσις, άλλ' ίνα λάβη τουτο ύπ' όψει τό δικαστήριο δέον να προταθί. Άλλο λοιπόν αυτοδικαίως και άλλο αυτεπαγγέλτως. Είς τό αυτοδικαίως αντιτίθεται τό «δι' άγωγής», ήν καθιεροί τό άρθρον 481 τής Πολ. Δικονομίας. Είς τό αυτεπαγγέλτως αντιτίθεται τό «κατ' ένστασιν». Λέγοντες όθεν, ή άνκτροπή επί δικών Ειρηνοδικείου έπέρχεται κατ' ένστασιν, δέν ακριβολογούμεν, διότι ή ένστασις δέν είνε εκείνη, ήτις έπιφέρει τήν άνκτροπήν, άλλ' τό μέσον δι' ού άποκρούεται άπόπειρα προς έπανκαφοράν εις τό είναι δικής τεματισθείσης ήδη δι' άνκτροπής. Και λέγοντες άνκτροπήν έννοούμεν εξαφάνισιν τής άγωγής, τεματισμόν δικαστικού άγώνος.

Τό αποτέλεσμα δε τούτο ήθέλησεν ό Νομοθέτης, επί μεν δικών έκκρεμών ένώπιον πολυμελών δικαστηρίων ν' άπαγγέλλεται διά δικαστικής αποφάσεως, συνεπεία άγωγής, επί δε δικών έκκρεμών ένώπιον Ειρηνοδικείου να έπέρχεται αυτοδικαίως, άμέσως και άνευ δικαστικής αποφάσεως, άμα τή συμπλήρωσει ώρισμένου χρόνου. Όθεν έπιτυχούσης τής περι άνκτροπής άγωγής επί δικής έκκρεμούς ένώπιον πολυμελούς δικαστηρίου ή παρελθόντος εν άδρανεία ώρισμένου χρόνου, επί δικών έκκρεμών ένώπιον Ειρηνοδικείου, έπέρχεται εν και τό αυτό αποτέλεσμα, καταργείται ή δική, εξαφανίζεται, θεωρείται ως μη ύπάρξασα. Άφ' ού δε διά τής παρόδου του χρόνου δική έκκρεμής πρότερον ένώπιον Ειρηνοδικείου καταργήθη, δέν ύφίστατο κατά τήν δημοσίευσιν του ΓΥΟΕ' νόμου διά τής παρ' αυτού καταργήσεως τής άνκτροπής πώς είνε δυνατόν ν' άναζήση; Έρωτά ή φίλη «Δικαιοσύνη» τί κατήργησεν ό νόμος ούτος; Αναμφισπητήτως τόν θεσμόν τής άνκτροπής. Συνέπεια δε τούτου έτι, από τής ίσχύος αυτού, εξέλιπεν ή γεννησιουργός αίτις τής καταργήσεως, του θανάτου των δικών, ή λεγόμενη άνκτροπή. Άλλ' ό έπελθών θάνατος, καθ' όν χρόνον ύφίστατο ή αίτις αυτη δέν άνακείται. Τοϋτ' έστιν ή άνκτροπή ή άπαγγεληθεισα ήδη διά δικαστικής αποφάσεως, όπου τοιαύτην άπαιτεί ό νόμος, ή ή αυτοδικαίως έπελθούσα επί των Ειρηνοδικειακών δικών, όπου ό νο-

μοθέτης ισότιμον τό εκ τής παρόδου του χρόνου γεγονός προς τό διά τής άγωγής περι άνκτροπής αποτέλεσμα έταξε, δέν έπηρεάζεται. Θα έμενεν ίσως ή άπορία, τίς ή τύχη των υποθέσεων εκείνων, αίτινες πλέον τής τριετίας έκκρεμοϋσιν ένώπιον των πολυμελών δικαστηρίων, δι' ά, δέν ήγέρθη πρό του νόμου ΓΥΟΕ' ή περι άνκτροπής άγωγή, ή ήγέρθη μεν δέν έκρίθη όμως τελεσιδικώς. Άν μη δι' αυτά, προέβλεπεν ό νόμος βεβαίως έδει να είπωμεν, ότι αί δικαι έκείναι σώζονται, άφ' ού δι' τήν άνκτροπήν αυτών ό νόμος άπήτησε δικαστικήν άπόφασιν άπαγγέλλουσαν τήν άνκτροπήν, κθ' όν όμως χρόνον ζητείται τοιαύτη άπαγγελια δέν ύπάρχει ό θεσμός, ό δους άφορμήν εις τήν γεννεσιν τής περι άνκτροπής δικής. Άλλά τήν άπορίαν ταύτην προέλαθεν ό νομοθέτης, όρίσας διά του νόμου, ότι εις αυτόν δέν περιλαμβάνονται αί δικαι εκείναι, περι άνκτροπής των όποιων ήγέρθη ήδη πρό του νόμου άγωγή. Και εκ τής διατάξεως ταύτης, κατ' τους έρμηνευτικούς κανόνες, άνεξακρίτως των άνω ειρημένων, εξαγεται σφώς ότι, επί των Ειρηνοδικειακών δικών, των πλέον των εξ μηνών πρό του νόμου έκκρεμοϋσων, ούδεις λόγος περι άνκτιώσεως δύναται να γίνη.

Διότι, άφ' ού ό νομοθέτης ήθέλησε να εξακρίση και εξέηρεσε τής ίσχύος του νέου νόμου τάς δικαι εκείναι, έφ' όν άπητείτο άπόφασις διά τήν άνκτροπήν, άλλ' δέν ύπήρχεν έτι, πόσον μάλλον δέν ήθέλησε να εξακρίση και εξέηρεσε τάς δικαι των Ειρηνοδικειών, προς άνκτροπήν των όποιων δέν άπητείτο άπόφασις, άλλ' μόνον τό γεγονός τής παρόδου του χρόνου έπέτρεθεσιν άπόφάσεως και έπέφερε τά αυτά αποτελέσματα, οία και ή άπόφασις διά τάς λοιπάς έκκρεμείς δικαι; Άλλά προβάλλεται ή αντίρρησις, πώς θ' άντιταχθί σήμεραν, καταργηθείσης τής άνκτροπής, ένστασις άνκτροπής, άφ' ού σήμεραν, ότε προβάλλεται ή ένστασις, δέν έχομεν θεσμόν άνκτροπής και συνεπώς δέν έχομεν τήν μητέρα, ούτως είπειν, τής ένστάσεως; Η αντίλογισ όμως αυτη δέν είνε σοβαρά. Διότι ή ένστασις δέν γεννήθη ήδη, γεννήθη όταν ίσχυεν ή περι άνκτροπής διατάξις, ή δε καταργήσις αυτης δέν άνακεί τά έπελθόντα υπό τό κράτος; αυτης αποτελέσματα. Τά χρονικά όρια των νόμων είνε καθωρισμέν. Ό,τι τελείται υπό τό κράτος νόμου τινός, καλώς τελείται και είνε άνίκανος ό νεώτερος νόμος να θίξη. Η άνκτροπή των Ειρηνοδικειακών δικών είνε γεγονός τετελεσμένον υπό τό κράτος του παλαιού νόμου, ή περι τούτου δ' ένστασις συνίσταται ήδη εις τήν προβολήν γεγυότος έπελθόντος, κθ' όν χρόνον ίσχυεν ή άνκτροπή. Ό νόμος όθεν ΓΥΟΕ' κατήργησεν ούχι τήν άγωγήν και τήν ένστασιν τής άνκτροπής, άλλ' τόν θεσμόν αυτόν τής άνκτροπής. Και τούτου αποτέλεσμα είνε, ότι αί άγωγαι και ένστασις, αί γεννηθείσαι υπό τό κράτος του παλαιού νόμου, ύφίστανται και υπό τό κράτος του νέου. Άπό τής ίσχύος όμως τούτου δέν γεννώνται νέαι τοιαύται, διότι δέν ύπάρχει ή παρκαρφός αίτις, τά άρθρα 481 και 482 τής Δικονομίας, ως καταργηθέντα. Τό αντίθετον τούτου ήθελε φέρει εις συμπεράσματα άντικείμενα εις τους επιστημονικούς, περι έρμηνείας και εκτάσεως των νόμων κανόνες και ήθελεν οδήγησει εις λύσεις καταστρεπτικάς. Ό Chauveau λέγει: ή άνκτροπή είνε είδος παρκαρφής του δικονομικού νόμου. Η παρκαρφή του ουσιαστικού δικαίου έπέρχεται συμπληρουμένης τής τελευταίας ήμέρας ώρισμένου χρόνου. Έάν υποθέσωμεν ότι συμπληρούται σήμεραν ή παρκαρφή αξιώσεως τινος και μετ' χρόνον νεος νόμος κάταργεί τόν θεσμόν τής παρκαρφής, ή σήμεραν παρκαρφεισα αξίωσις μετ' τήν δημοσίευσιν και έφρημογήν του καταργούντος τήν παρκαρφήν νόμου θ' άναζήση; Θα είπωμεν ότι δέν έπηλθεν ή παρκαρφή και ή άγωγή ή έγεργησαμένη μετ' τήν ένκρξιν τής ίσχύος του καταργούντος τήν παρκαρφήν νόμου δέν δύναται ν' άποκρουσθί

διά τής ένστάσεως τής πρό του νόμου έπελθούσης παρκαρφής; Φρονώ όχι. Ό νεος νόμος κατήργησε τόν θεσμόν τής παρκαρφής και από τής ίσχύος αυτου δέν δύναται να γεννηθί ένστασις παρκαρφής, άλλ' αί γεννηθείσαι πρό του νόμου ένστασις δέν έπηρεάζονται, τά καταργηθέντα ούτω πρό αυτου δικαι δέν άναζώντι.

Έάν δεχθώμεν ότι καταργηθέντος του θεσμού τής άνκτροπής, καταργήθη και πάσα ένστασις εξ αυτου γεννηθείσα, φερόμεθα κατ' άνάγκην εις τό άτοπον, να είπωμεν ότι και άν δικαστική άπόφασις εκήρυσεν άνκτετραμμένην δικήν υπό τό κράτος του παλαιού νόμου, άχθη δε μετ' τόν νόμον ΓΥΟΕ' ή άνκτροπείσα ύπόθεσις ύπό συζήτησιν, δέν δύναμεθα να προβάλλωμεν τήν ένστασιν άνκτροπής, διότι ή ένστασις αυτη καταργήθη, δέν άναγκωαίζεται υπό του δικαίου, κθ' όν χρόνον προβάλλεται, διότι ό νόμος καταργήσας τόν θεσμόν κατήργησε τήν ένστασιν. Τό συμπέρασμα όμως τούτο άντικείμεται, ού μόνον προς τό δημόσιον συμφέρον, τόν νόμον και τήν λογικήν, άλλ' και εις αυτόν τόν ΓΥΟΕ' νόμον, όστις ρητώς εξέηρεσε τάς εκκρεμείς περι άνκτροπής δικαι και συνεπώς όταν τό μεζζον ήθέλησε και τό έλασσον ήνώησε να περιλάβη, όταν ήθέλησε να προστατεύση τήν εκδηλωθεισαν προσοικίαν περι έπιτυχίας τεματισμού τής δικής δι' άνκτροπής, πολλώ μάλλον ήθέλησε να περιλάβη τό κτηθέν ήδη δικαίωμα εκ τής έπελθούσης ήδη διά δικαστικής αποφάσεως, ή, δύναμις του νόμου, αυτοδικαίως άνκτροπής.

Αυτη, φρονώ, είνε ή προσήκουσα λύσις εις τό πκαρ' πάσαν προσοικίαν γεννηθέν ζήτημα. Πλήν ευχής έργον ήθελεν εισθαι άν και των παρ' ήμιν δικονομολόγων ήκούετο ή γνώμη, ίνα εν περιπτώσει διχογνωμίας και τούτων, ή συμφωνίας εις τήν αντίθετον ταύτη λύσιν, επιδιωχθί ή διά τής νομοθετικής οδοϋ έρμηνείας και προστασίας τούτων καταστρεφόμενων συμφερότων.

Έν Κορίνθω τή 27 Φεβρουαρίου 1910.
Γ. Α. Καλλίρης

Περίληψις αποφάσεως
Τό Δικαστήριο των εν Αθήναις Πρωτοδικών, δεχθέν τήν από 23 Ιανουαρίου 1910 άγωγήν τής Μαριγούς συζύγου Εύσταθ. Χρονοπούλου τό γένος Ιωάν. Παπαρηότου κατά του συζύγου τής Εύσταθ. Χρονοπούλου περί διαζυγίου, εκήρυσε διά τής ύπ' αριθ. 1247 (1910) αποφάσεως του διαλελυμένον τόν μεταξυ αυτης και του συζύγου τής Εύστ. Χρονοπούλου γάμον.
Ακριβής περίληψις.
Αθήναι τή 12 Μαρτίου 1910.
Ό πληρεξούσιος Δικηγόρος τής Μαριγούς Χρονοπούλου τό γένος Ι. Παπαρηότου
Δ. Καμάρας

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
© ΙΩΑΝ. Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ ©
"Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ"
ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ
ΕΝ ΤΗ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΗ.,
Τεύχος εκ δελ. 410.—Τιμάται δραχ. 3.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Β. ΑΚΥΛΑ
Πρωτοδίκου
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ
Τόμος Α' εκ σελ. 575
Τιμάται δραχ. 40.
ΣΗΥΡΙΑ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
Έξεδόθη τό τρίτον τεύχος του δευτέρου τόμου εκ σελίδων 175.
Τιμάται δρ. 4,65

Η συνδρομή τής «Δικαιοσύνης» διά τό τρέχον δικαστικόν έτος, όπερ άρχεται από του πρώτου Σαββάτου του Οκτωβρίου και λήγει τό τελευταίον Σάββατον του Ιουνίου, ώρισθη εις δραχμάς 7,50, δύναται δε να καταβληθί και εις δύο δόσεις εκ δρ. 4 εκάστην.